

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 957. An necessarium altari consecrando imponi reliquias SS.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

lignea, modò sit tantæ magnitudinis, ut patenam & calicem capiat. Barbol. l. c. n. 3. cum Abb. Unde etiam, ut idem, si frangatur ille lapis, modo dictam magnitudinem retineat, qualemque de cætero formam illud fragmentum retineat, etiam separatam à basi, cui includitur seu superimponitur (cujus posterioris contrarium juxta jam dicta est in altari fixo) non execrabitur, aut nova egebit consecratione. Sylv. v. altare q. 5. Suar. Tom. 3. in 2. p. d. 81. f. 4. Barbol. cit. alleg. 27. n. 25. Laym. l. c. n. 3. Coninck. Valsq. Sa & alii quos citat & sequitur Castrop. tr. 22. d. unic. p. 9. n. 7. ubi tamen addit, quòd si dubium sit, an diminutio seu fractura impediatur legitimam calicis & patenæ continentiam, Episcopum judicare debere & alteri hoc arbitrium committere non posse. Hujus autem inter utrumque altare differentie ratio est, quòd consecratio altaris portatilis respiciat solum ipsum lapidem, & non structuram, cui adhæret ornamentum, consecratio verò altaris fixi respiciat lapidem cum substructa ei basi, adeoque, si ab hac separaretur, execratur.

2. Resp. Secundo; Altare nonsecus ac Ecclesia de jure communi consecrari nequit nisi ab Episcopo, ita etiam, ut ab eo committi quoque ejus consecratio alteri Episcopo nequeat Azor. p. 1. l. 10. c. 27. q. 4. Barbol. de off. & pot. Episc. p. 2. cit. alleg. 27. n. 23. cum communi & juxta clara jura can. quamvis. dist. 68. & can. nullus. dist. 1. de consecrat. cum non minus sit Ordinis Episcopalis quàm consecratio Ecclesiæ. Potest tamen ea consecratio committi simplici sacerdoti à Papa, uti etiam religiosis societatis, versantibus in partibus remotissimis, ubi Episcopus Catholicus inveniri facile nequit, privilegio iis concessio à Paulo III. competere facultatem consecrandi altaria & FF. minoribus ab Honorio III. quin & Provincialibus Minorum Indiarum competere facultatem committendi aliis potestatem consecrandi aras, etiam pro usu alieno, in casu necessitatis, nimirum Episcopis in provincia non existentibus, ab Adriano VI. testatur Castrop. tr. 22. d. unic. n. 35. & Abbatibus cisterciensibus omnibus competere hoc privilegium concessum illis à Gregor. XIV. testatur Rodriq. tom. 1. qq. regul. q. 28. a. 2. Non tamen hæc potestas à simplici sacerdote acquiri potest per præscriptionem aut consuetudinem, etiam immemorabilem. Abb. in c. quanto. de consuetud. n. 3. Azor. l. c. n. 5. dicens esse communem omnium Arg. ejusdem c. quanto. unde ait Reiffent. h. t. n. 35. in fine. non sequendum Engels h. t. n. 9. dum cum de Franchis p. 2. q. 28. n. 3. contra communem DD. asserit, posse consuetudine acquiri potestatem exercendi ea, quæ sunt Ordinis Episcopalis. Cui non patrociniatur illud; quæ privilegio, etiam consuetudine acquiri possunt; ut patet ex pluribus in contrarium adductis exemplis v. g. dum simplex sacerdos ex privilegio pontificio conferre potest ordines minores & Sacramentum Confirmationis, non tamen vi ullius consuetudinis. item Laicus ex privilegio conferre potest beneficia non tamen vi consuetudinis aut præscriptionis, utpote quæ supponit possessionem capacitatis exercendi actus, per quos inducitur præscriptio aut consuetudo, qualis possessio citra privilegium haberi nequit.

Quæst. 957. An necessarium altari consecrando imponi reliquias SS.

Resp. Quanquam secundum sanctam antiquissimamque Ecclesiæ consuetudinem in consecratione Altaris maximè fixi, eidem includi & sigillo ocludi debeant reliquie sanctorum certæ, si haberi possunt, idque ad minimum sufficienter probetur ex

c. 1. h. t. & oratione quæ dicitur ad introitum missæ; Oramus te domine per merita sanctorum, quorum reliquie hic sunt &c. ut libenter admittunt AA. jam citandi. Non esse tamen id ad valorem consecrationis necessarium, contra Sylv. v. altare q. 1. Azor. p. 1. l. 10. c. 27. q. 8. Durandum & alios apud Castrop. l. c. n. 4. tenent Abb. in c. 1. de consecrat. Eccl. à n. 2. Suar. Tom. 3. in 3. p. d. 81. f. 5. Valsq. d. 233. c. 2. n. 16. Laym. in sum. l. 5. tr. 5. c. 6. n. 9. Castrop. l. c. n. 3. Pirh. h. t. n. 26. Reiffent. n. 40. Sed neque esse de præcepto generali docent AA. iidem, nisi quod Reiffent. dicat sententiam communissimam habere, dictam consuetudinem imponendi reliquias servandam esse de præcepto, pro ut ipsum fateatur Laym. cujus tamen contrarium Castrop. Pirh. aliique citatorum AA. rectè probant diluendo fundamenta adversariorum ostendendo nimirum, ex nullo jure tale præceptum generale erui posse. Siquidem esto, quòd c. placuit de consecratione. dist. 1. desumpto ex Concil. Carthagin. 5. can. 14. contineatur desuper præceptum, illud tamen non poterit esse generale obligans totam Ecclesiam, quippe non latum à Concilio generali, nec receptum ab Ecclesia universali: ad hæc negetur dictum Concilium prohibere altaria sine reliquiis consecrari pro Sacrificio celebrando; sed solum prohibere ea consecrari sine reliquiis, tanquam memorias Martyrum, qualiter constructa per villas & campos meritò præcepit deijci, ne essent occasio erroris putantibus ibi quiescere reliquias aliquas aut extare & tanquam vestigia & memorias alicujus martyris ibi passi. Sed neque ex can. 7. septime Synodi Generalis prohibentis templum aliquid sine reliquiis consecrari, inferri possit altaria illius debere continere reliquias dictas; cum sufficiat ad implendum illud præceptum, eas asservari in aliqua parte templi, vel etiam imponi super altari, sicut imagines aliæ illius ornamenta ita ferè Castrop. l. c. n. 5. qui etiam ait tali præcepto, dato gratis, quòd aliquid fuerit, meritò consuetudine derogatum dum multiplicatis tot altaribus vix inveniri possent sufficientes illis reliquie certæ. Oratio verò memorata sensum conditionatum habet, si ibi sunt reliquie, sive quorum reliquie hic sunt, non verò absolute assertivum, quòd ex ibi sunt, dum etiam additur; & omnium Sanctorum.

Quæst. 958. An & quando in altari non consecrato celebrari possit missa.

Resp. In eo ferè solo casu juxta probabilem & in praxi tutam sacerdos celebrare potest in altari, uti & in patena & calice nondum consecrato, & in paramentis nondum benedictis, quando alius sacerdos, sive bonæ, sive malæ fide in iis jam prius missam celebravit; eò quod ex prima illa celebratione, utpote æquivalente formæ consecrationis aliàs ab Ecclesia præscriptæ, consecrata & benedicta fuerunt, & deinceps talia remanserunt. ita Delb. l. c. f. 11. n. 16. & 17. remittens ad Henriq. l. 9. c. 27. n. 5. in Glof. lit. L. & in Glof. n. 6. lit. F. & P. Avila. de cens. a. 5. d. 7. Du. 3. concl. 2. Sa. V. Ecclesiæ. n. 19. Pasqualius Tom. 1. decis. 45. n. 4. & seq. Portel. in addit. ad dub. regular. V. Ecclesiæ. n. 5. & alios.

Quæst. 959. Qualiter Altaria execrentur, & nova consecratione egeant.

1. Resp. Primò: Altare tam mobile quam fixum continens in se reliquias SS. execrari seu consecrationem amittere, si sepulchro seu à loculo continente eas, effracto sigillo, eximantur reliquie affirmat communis sententia, ut ait Castrop. l. c. n. 6. citans pro ea Sylv. v. altare q. 8. Angel. V. eod. §. 2. Sa. n. 1. Laym.